

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

In deze nieuwsbrief:

- * Naar een brede massabeweging van sociaal verzet (*blz. 2*)
- * Stakingsrecht (*blz. 4*)
- * Taalwetgeving in Vlaamse rechtbanken (*blz. 5*)
- * Brussel en het etnisch denken van sp.a en Open VLD (*blz. 6*)
- * Rode Duivels legitimeren Israelisch apartheidsregime (*blz. 7*)
- * DSEI: jaarlijkse hoogmis van de wapenindustrie (*blz. 8*)
- * Neen aan het lint voor Erdogan! (*blz. 9*)
- * Verkiezingen in Catalonië (*blz. 10*)
- * Colofon en kalender (*blz. 16*)

Op 7 oktober nam de V-SB deel aan de nationale betoging van het gemeenschappelijk vakbondsfront. Deze datum was niet toevallig gekozen en valt samen met de eerste verjaardag van de regering-Michel.

Eind vorig jaar culmineerden de grote betoging van 6 november en de daaropvolgende regionale stakingen in de algemene staking op 15 december en leefde bij velen de hoop dat de meerderheidspartijen zouden inbinden op hun a-sociaal besparingsbeleid. Vandaag blijkt het tegendeel: de regering bestaat uit een goed geconsolideerde ploeg die hetzelfde doel voor ogen heeft: blinde en alsmaar strenger wordende besparingen op kap van de meerderheid van de werkenden met de flexi-jobs, de indexsprong, de tax shift, de verhoging van de pensioenleeftijd, verstrenging van de voorwaarden om een inschakelingsuitkering te bekomen, een zwaardere activeringspolitiek voor de werkzoekenden, toename van de btw op elektriciteit (van 6 naar 21%),... Daartegenover staan cadeaus aan het bedrijfsleven met een verlaging van de sociale bijdragen van de werkgevers van 33 naar 25% en de privatisering van de openbare diensten.

Slechts een minderheid van de bevolking, met name de beleggers, blijft buiten schot en wint er zelfs bij. Voor de rest gaan de voordelen naar grote, veelal buitenlandse multinationals: GDF-Suez, AB InBev, etc.

Af en toe komt er wat gemor vanuit de beweging.net-zuil van de CD&V, dat door de partijtop al snel weer de kop wordt ingedrukt om de regeringsdeelname niet in het gedrang te brengen. Nadat ze zelf actief deelgenomen hebben aan het besparingsbeleid van de vorige regering en daarmee de poorten naar de regering-Michel hebben geopend, laten ook de sociaal-democratische partijen PS en SP.a opnieuw van zich laten horen. Nu ze op de oppositiebanken vertoeven laten ze uitschijnen dat ze het socialisme herontdekt hebben. Hoe geloofwaardig zijn deze mensen nog na tientallen jaren alle neoliberale dogma's verdedigd te hebben: privatisering van openbare diensten, irrationale begrotingsdiscipline in tijden van economische crisis, verlenging van de pensioenleeftijd in plaats van arbeidsherverdeling, etc.

Daarom moet de tegenmacht van een brede protestbeweging van het middenveld komen, in samenwerking met de drie vakbonden. Samen kunnen zij het tij opnieuw doen keren en een alternatief vooropstellen voor deze neoliberale besparingsregering door samen een actieplan op te stellen dat de komende weken en maanden gevolgd kan worden om de regering te

verplichten naar de werkenden en werkzoekenden te luisteren en een halt toe te roepen aan de ongebreidelde besparingswoede en neoliberale oriëntering van de samenleving. Een project dat de V-SB ten volle ondersteunt.

Vlaamse regering legt zesde prijsverhoging op rij op en duwt mensen alsmaar verder in armoede

De Vlaamse regering van de N-VA, CD&V en Open VLD van haar kant heeft op haar geheel eigen manier de internationale dag van de armoede herdacht door gezinnen met een extra energieheffing van 100 EUR op te zadelen. Met deze nieuwe belasting worden opnieuw de zwaksten, de gezinnen en de KMO's getroffen; dat multinationals met deze regeling buiten schot blijven, is volstrekt irreal en toont eens te meer aan waar deze regering naartoe wil: de armoede in stand houden en verder promoten door vooral niet aan de meest vermogenden te komen om de economie zeker niet in gevaar te brengen. Een schandvlek voor Vlaanderen.

In praktijk is dit reeds de zesde prijsverhoging op rij, inclusief een BTW-verhoging van 6 naar 21%, die de elektriciteitsfactuur van een gemiddeld gezin met zo'n 400 EUR doet stijgen. De V-SB waarschuwt dan ook voor de enorme sociale impact van deze maatregel, in combinatie met de andere maatregelen die reeds in voege zijn, die niet meer doet dan de armoede in stand te houden en zelf te promoten.

Verwarming en verlichting zijn basisbehoeften die niemand tekort zou mogen komen. Een regering die dit recht op het spel zet en net zou moeten toezien op het welzijn van de burgers, is het niet waardig om een regering genoemd te worden. De V-SB hoopt dan ook dat de regering deze volstrekt irreal en mensenwaardige belasting snel zal intrekken.

V-SB samen met Waalse soevereinisten van Pôle de Gauche

Sociale strijd **Stakingsrecht**

De V-SB betreurt dat het spijtige incident bij de wegblokkade van de stakers van het FGTB op een snelweg in de buurt van Luik nu door verschillende politieke partijen en patronale organisaties misbruikt wordt om het stakingsrecht aan banden te leggen en de stem van de werkers in de kiem te smoren. Laat het duidelijk zijn: de twee overlijdens zijn zonder meer betreurenswaardige incidenten die niet hadden mogen gebeuren. Maar dat deze gebeurtenis nu door verschillende partijen en groeperingen misbruikt wordt om het stakingsrecht wettelijk in te perken en rechtspersoonlijkheid te geven aan de vakbonden, nog voordat er enig onderzoek is afgerond, is misselijkmakend en een klap in het gezicht van de nabestaanden van de slachtoffers, net als van al diegenen die de werkers vertegenwoordigen.

Het klopt dat de vakbonden sterk georganiseerd zijn en stakingen een ultiem wapen zijn om de stem van de werker kracht bij te zetten. Sinds deze regering iets meer dan een jaar geleden aantrad en de ene asociale beleidsmaatregel na de andere trof (verhoging van de pensioenleeftijd naar 67 jaar, taxshift naar consumptie in plaats van naar kapitaal en grootschalige vervuiling, vermindering tijdelijke werkloosheidsuitkeringen, indexsprong, flexi-jobs, etc.) zaten de bonden verschillende keren vruchteloos samen met vertegenwoordigers van de regering en patronale organisaties. Welk middel blijft er uiteindelijk nog over om de stem van de werkers te laten weerklinken en hen te beschermen tegen een regering die potdoof blijven voor hun legitieme eisen? Voor wie even zijn ogen open is het dan ook geen geheim dat de vraag van rechtse partijen en organisaties die de financiële belangen en macht van de 'werkgevers' ('winstnemers' zou een betere term zijn) vertegenwoordigen om de vakbonden rechtspersoonlijkheid te geven kaderen in een poging om deze laatste monddood te maken. In praktijk zou elke onderneming zo de vakbonden voor de rechter kunnen dagen omdat zij vindt dat ze financiële schade heeft ondervonden naar aanleiding van een stakingsactie. Goed wetende dat stakingen per definitie financiële schade aanrichten en dat dit vaak het enige drukkingsmiddel is dat de werkers hebben om druk uit te oefenen in het belang van de bescherming van hun werk- en leefomstandigheden. Het feit dat er financiële schade is (of correcter: geen winst) is, is een bewijs van het feit dat de winst niet door het bedrijf zelf gecreëerd wordt, maar er alleen maar is omwille van de dagelijkse inzet van de werkers. Is het bovendien ook niet extreem hypocriet dat het voorstel enkel vakbonden betreft en niet de patronale organisaties? Waarom zouden patronale organisaties ook niet vervolgd kunnen worden als ze maatregelen afspreken die de meerderheid van hun werknemers financieel benadelen?

De V-SB weigert mee te doen aan deze hetze en stelt de rechten en bescherming van de werkers en werkzoekenden voorop, die het recht hebben om hun stem te laten weerklinken in sociale acties. Nu meer dan ooit. Indien er fouten gemaakt zijn bij een stakingsactie is het aan de gerechtelijke instanties om dit te onderzoeken en eventueel de nodige sancties te treffen.

Taalwetgeving in Vlaamse rechtbanken: versoepeling geen garantie voor verbetering

Politierechter Peter D'Hondt pleit er voor om rechters van Vlaamse rechtbanken ook in andere talen dan het Nederlands te laten pleiten. De V-SB vindt dat geen goed idee. Dat het een elementair recht is dat mensen in hun eigen taal berecht worden staat buiten kijf, maar dat recht is helemaal niet gegarandeerd in het voorstel van D'Hondt; evenmin is de correcte werking van de rechtspraak zelf gegarandeerd.

Vooreerst zijn rechtszaken een openbare aangelegenheid die ten alle tijde moet kunnen gecontroleerd worden op het correcte verloop, door zowel de betrokkenen als waarnemers van buitenaf. In Vlaanderen functioneert het gerecht in het Nederlands. Rechtspraak in het Nederlands is de beste garantie opdat die controle mogelijk blijft. Daarmee is ook het gevaar van foutieve interpretatie en vertaling van wetgeving verminderd.

Het voorstel van D'Hondt is ook gebaseerd op een veronderstelde goodwill van rechters en advocaten, die 1° bereid zouden moeten zijn in een andere taal dan het Nederlands te pleiten (en aanhoren) en 2° bovendien een heel hoog niveau van taalkennis hebben in de specifieke taal. Vooral dit laatste punt lijkt ons heel cruciaal, temeer daar het gaat om een situatie waarin foute interpretaties en communicatie verstreckende gevolgen kunnen hebben. Zowel de advocaten als de rechter zouden - naast hun beroepseigen studies - ook nog eens heel hoge kwalificaties moeten kunnen voorleggen op taalvlak - eigenlijk bijna op moedertaalniveau. De kwaliteit van de neutrale, objectieve en correcte rechtspraak is dus zeker niet gegarandeerd.

Een beter voorstel is dat er veel meer wordt geïnvesteerd in kwalitatieve vertaling door tolken. Beëdigde tolken zijn specifiek opgeleid met als doel communicatie tussen mensen van verschillende taalachtergrond te faciliteren. Bovendien hebben zij het voordeel dat ze een neutrale tussenpersoon zijn tussen beklagde/slachtoffer, advocaat en rechter, en eventuele foutieve communicatie kunnen voorkomen of rechtzetten. Tolken moet voorzien worden bij iedere rechtszaak waar een taalbarrière speelt, en bij vrijspraak is het aan de staat om de tolk te betalen (conform bv. ook de gerechtskosten). De V-SB eist dan ook dat de staat voldoende middelen uittrekt om deze tolken correct te kunnen vergoeden.

Brussel

Het etnisch denken van sp.a en Open VLD

De sp.a- en Open VLD-fracties hebben op zestien oktober in de raad van de VGC (Vlaamse Gemeenschapscommissie) een voorstel ingediend om het wetgevend orgaan van de Brusselse Nederlandstaligen te herdopen tot Nederlandstalige Gemeenschapscommissie, dit in het kader van de Week van het Nederlands. De argumentatie die zij daarvoor gebruiken is volgens de V-SB heel bedenkelijk. Al ontkennen beide partijen het, deze hernoeming speelt in de kaart van een voortdurend Belgisch offensief om de banden tussen Vlaanderen en zijn hoofdstad door te knippen.

Dat de sociaaldemocraten en liberalen het belang van de Nederlandse taal in de hoofdstad in de verf willen zetten kunnen we uiteraard alleen maar toejuichen. In die zin zou de naam Nederlandse of Nederlandstalige Gemeenschapscommissie nog niet zo gek zijn. Maar die inzet voor de Nederlandse taal blijkt wel nogal vreemd beargumenteerd te worden. De echte reden om de term 'Vlaams' te schrappen is volgens beide fracties het gegeven dat "de vlag de lading niet meer dekt", namelijk dat er steeds meer allochtone, meertalige en anderstalige Brusselaars van de diensten van de Vlaamse instellingen gebruik maken. Wat sp.a en Open VLD hier dus eigenlijk zeggen is dat allochtonen, meertaligen en anderstaligen per definitie geen Vlamingen kunnen (of mogen?) zijn. Zelfs niet als deze mensen zich de moeite getroosten het Nederlands te leren en zich tot die Vlaamse instellingen te wenden.

Wie heeft er precies belang bij deze naamsverandering? Niet de autochtone, Nederlandstalige Vlamingen, en ook niet de anderstaligen en allochtonen die "ondanks" het Vlaamse karakter van de VGC toch in steeds grotere mate toenadering zoeken tot de Vlaamse gemeenschap in deze Belgische staat. Degenen die de voorbije jaren steeds hamerden op het doorknippen van de Vlaams-Brusselse banden zijn te vinden in Franstalige en Belgisch-nationalistische kringen, die nog steeds luidop dromen van een volledige verfransing van Brussel én omgeving. De V-SB vraagt aan de Vlaamse politiek niet in te gaan op dit voorstel, maar integendeel wel veel méér in te zetten op Vlaamse aanwezigheid in Brussel. Want in tegenstelling tot sp.a en VLD gaan wij er van uit dat ook anderstalige Brusselaars Vlamingen kunnen zijn.

Palestina

Rode Duivels legitimeren Israelisch apartheidsregime

Op 13 oktober speelde het Belgische voetbalelftal zijn kwalificatiematch tegen de nationale ploeg van de staat Israël. Niets meer dan routine, zou je denken. De marketingmachine draaide op volle toeren, en bazuïnt de (uiteraard eentalige) slogan #tousenfrance rond. De Belgische voetballers stonden klaar om terug wat fortuinen te incasseren, klaar om deze te parkeren in de gekende belastingparadijzen. En de fans sloegen nog snel een paar bakken Jupiler in voor de tricolore prullaria die erbij horen.

Maar, fan of geen fan van de Rode Duivels, dit is niet zomaar een voetbalmatch. Met deze match stuurden de Rode Duivels een niet mis te verstane politieke boodschap uit: voor hen is de staat Israël een staat zoals een andere.

De misdaden van het Israëlische regime zijn genoeg gekend: het hanteert binnen de staatsgrenzen een rigide apartheidssysteem; handhaaft een militaire bezetting op de Westelijke Jordaanoever en voert er een kolonisatiepolitiek die jaarlijks honderden of duizenden Palestijnen het leven kosten; en herleidt de Gazastrook tot een open concentratiekamp en oefenterrein voor de Israëlische wapenindustrie.

Maar ook op sportief vlak voert de staat Israël een gelijklopend beleid. De Palestijnse nationale ploeg wordt systematisch tegengewerkt door de Israëlische bezettingspolitiek: Palestijnse spelers worden verhinderd om zich tussen de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever te verplaatsen, sportmaterieel wordt tegengehouden, en andere Arabische ploegen wordt de toegang tot de zogenaamde 'Palestijnse Gebieden' ontzegd.

Dit lijkt allemaal geen beletsel voor de Rode Duivels. "The show must go on", en vooral het geld moet blijven stromen.

Er zijn nochtans andere voorbeelden uit de geschiedenis. In 1973 weigerde de nationale voetbalploeg van de Sovjet-Unie haar kwalificatiematch te spelen tegen Chili. Zij weigerde om de militaire junta van generaal Pinochet (die net ervoor de democratisch verkozen regering van Salvador Allende van de macht stootte met een militaire staatsgreep) te legitimeren.

De ploeg van de Sovjet-Unie weigerde te spelen (en uiteindelijk kon de Sovjet-Unie daarom niet meedoen met de Wereldbeker).

Maar de politieke boodschap was niet mis te verstaan: met de vertegenwoordigers van zo'n regime ga je niet leukweg voetballen.

De Rode Duivels hebben echter doelbewust een andere keuze gemaakt. Zij hebben de keuze gemaakt om de staat Israël en haar apartheidsregime te legitimeren door ongestoord een avondje voetbal te spelen.

Militarisme

DSEI: jaarlijkse hoogmis van de wapenindustrie

Terwijl Europa het hoofd moet bieden aan een vluchtelingencrisis werd in Londen de jaarlijkse «Defence and Security Equipment International Exhibition» of DSEI georganiseerd, het «wapenfestival» waar tientallen wapenfabrikanten en verkopers hun waren mogen komen presenteren aan geïnteresseerde kopers. Ook kopers uit bedenkelijke maar weliswaar «bevriende» regimes zijn steeds aanwezig op deze wapenmarkt. Op evenementen als deze worden de volgende oorlogen voorbereid, dus de volgende «vluchtelingencrisis».

Vredesactivisten protesteerden tegen deze conferentie. Pegida en soortgelijken waren daarentegen afwezig. Wellicht zijn moslims nog best OK, als ze komen om onze wapens te kopen.

Vertegenwoordigers uit Dubai, op de conferentie in 2013.

Turkije/Koerdistan

Neen aan lint voor Erdogan!

Op 5 oktober 2015 reikte koning Philippe als hoogste vertegenwoordiger van de feodaliteit in het Belgische koninkrijk het Grootlint in de Leopoldsorde uit aan Recep Tayyip Erdogan, president-sultan van de -voorlopig nog- Turkse "republiek", die op 1 november na heel dubieuze verkiezingen weer een absolute meerderheid kreeg in het parlement. Het regime van Erdogan trekt zich weinig aan van mensenrechten bij het vervolgen van oppositiekrachten in Turkije (zo wordt een heel dorp bijvoorbeeld hermetisch afgesloten omdat de bewoners op de verkeerde partij stemden, of worden journalisten vervolgd die verkeerde vragen durven stellen). Ditzelfde regime, dat officieel een bondgenoot van "het Westen" is, bombardeert ook de Koerdische strijdkrachten die maandenlang IS bevochten in en rond Kobanê. Deze president krijgt nu een lintje. Hoewel de Belgische regering er zelf niet blij mee zou zijn, gaat ze er toch mee door, "omdat het moet". Waaruit precies zou blijken dat "het moet" is niet geheel duidelijk. Het toont wel eens te meer aan hoe internationale (commerciële en militaire) belangen primeren op de meest fundamentele principes van een democratie en een rechtstaat.

Erdogan zal als onderaannemer van de Islamitische Staat in Syrië en Al Sham (ISIS) ook ontvangen worden in de hoogste cenakels van het Belgische en Europese politieke circus. Men moet zijn vrienden (er)kennen! De V-SB protesteert eens te meer tegen deze schandelijke daad van de Belgische en Europese regimes.

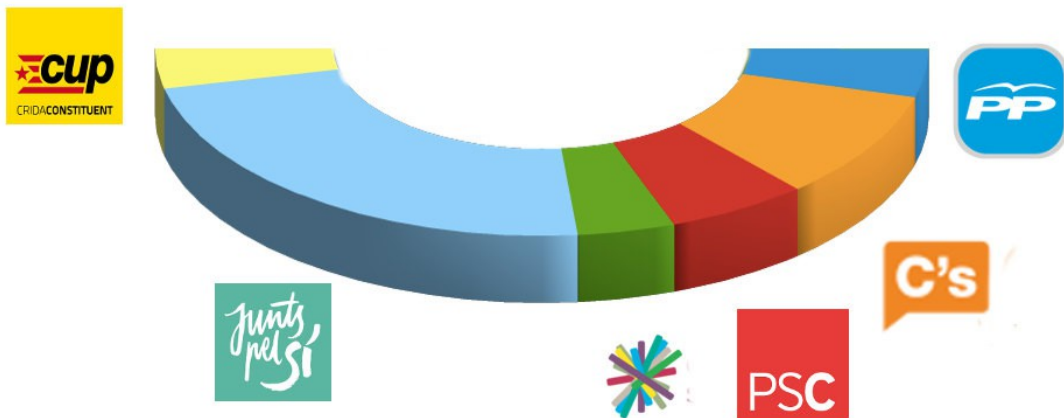
Manifestatie voor Kobanê in Brussel,
op de dag van de Turkse verkiezingen.

Catalonië

Verkiezingsoverwinning Junts Pel Si en CUP: Catalaanse volk wijst Vlaanderen de weg

De V-SB nam op 27 september met blijdschap kennis van de verkiezingsuitslag voor de het parlement van de 'Principat' Catalonië, één van de Catalaanse Landen. In de eerste plaats gaat onze aandacht uit naar de vrienden van CUP (Candidatura d'Unitat Popular), waarvan het zetelaantal meer dan verdubbelt. Zij bewijzen daarmee het groeiende elan van hun links-radicalen independentisme en zullen met 10 zetels een sleutelrol spelen in de nieuwe legislatuur.

De verkiezingen voor deze nieuwe legislatuur stonden in het teken van één duidelijk thema: onafhankelijkheid. Door CUP en Junts pel Sí (de independentistische eenheidslijst bevolkt door persoonlijkheden uit de civiele maatschappij, de centrum-rechtse CDC en de centrum-linkse ERC) een absolute meerderheid te geven, heeft het Catalaanse volk een duidelijke keuze gemaakt. Ook in het totaal aantal uitgebrachte stemmen is het ja-kamp duidelijk groter dan het nee-kamp (de linkse Catalunya Sí que es Pot heeft geen eengemaakt standpunt over de kwestie. Dit alles werd bereikt ondanks de massale angst- en leugencampagne van Madrid - zowel van de centrale regering, de financiële elite als het leger.

Sinds het onofficiële (en door de Spaanse staat als illegaal afgedane) onafhankelijkheidsreferendum van 9 november 2014 kijken grote delen van de

civiele maatschappij in Catalonië met argusogen uit naar deze verkiezingen. Maandenlang bereidden massameetings en kleinschalige publieke debatten, tot in de straten toe, de voor- en tegenstanders voor op deze dag en kwamen mensen samen om na te denken over de toekomst van een al dan niet onafhankelijk Catalonië. Deze verkiezingen zijn meer dan een plebisiet voor onafhankelijkheid, maar worden gedragen door een meerderheid van de bevolking en kunnen de weg openen naar een nieuw, democratisch en participatief project. Een project waarover de V-SB zich enkel maar kan verheugen. Het is nu aan de verkozenen om deze keuze van de Catalanen praktisch te vertalen en zich niet te laten leiden door persoonlijke berekeningen. Laten ook zij hierin hun Vlaamse collega's de weg wijzen.

Deze voorbije verkiezingen werden door menig Vlaming met bijzondere interesse gevolgd. Toch is dat niet eenvoudig. In de Vlaamse pers was de aandacht matig, wordt de complexiteit van de Catalaanse politiek overgesimplificeerd en de ideologische stromingen soms zelfs ronduit verkeerd geduid.

In de aanloop naar deze verkiezingen zijn er in het Catalaanse politieke landschap trouwens ook grote veranderingen geweest. Zo liep het oudste politieke kartel van de hedendaagse autonome regio Catalonië stuk op de vraag of het voor onafhankelijkheid moest opteren dan wel voor het verder uitdiepen van het autonomiestatuut. Convergència i Unió (CiU), in 1978 opgericht als permanent kartel en vanaf 2001 een federatie tussen de nationaal-liberalen van de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) en de christen-democratische Unió Democràtica de Catalunya (UDC), viel op 17 juni 2015 uiteen. Dit leidde op zijn beurt tot een opsplitsing van de UDC waar de independentisten uit weg gingen en Demòcrates de Catalunya (DC) oprichtten. De twee grote independentistische partijen, de CDC en de sociaal-democraten van Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), besloten samen te gaan in een eenheidslijst, Junts pel Sí, waar zich later de DC bij aansloten. Daartoe gaf ERC zijn eigen programma om onmiddellijk een grondwetgevend parlement te vormen op om het stappenplan van de CDC gedeeltelijk over te nemen. Op 30 maart 2015 werd een "gezamenlijk stappenplan voor het Catalaans soevereiniteitsproces" ondertekend door de CDC (niet CiU), ERC en de massaorganisaties Assemblea Nacional Catalana (ANC) en Òmnium Cultural. De bedoeling was dat er geen referendum meer zou komen over het onafhankelijkheidsproces maar dat de verkiezingen van 27 september een de facto referendum zouden zijn. Als de pro-onafhankelijkheidspartijen een meerderheid aan zetels zouden halen, beginnen ze direct met het opzetten van alle noodzakelijke staatsstructuren waarover Catalonië nog niet beschikt (een belastingdienst, een gerechtelijk apparaat en ambassades) en het uitwerken van een grondwet. Ten laatste in maart 2017 zou over deze grondwet een

referendum moeten plaatsvinden, waarna de onafhankelijkheid wordt uitgeroepen door het Catalaanse parlement als de grondwet wordt goedgekeurd, het parlement ontbonden wordt en verkiezingen gehouden voor het eerste parlement van het onafhankelijke Catalonië (eigenlijk het Principat). In het plan staat ook dat dat er geen rekening meer zal worden gehouden met het vigerende (Spaanse grondwettelijke) rechtskader. Dit "gezamenlijk stappenplan voor het Catalaans soevereiniteitsproces" is een compromis tussen het oorspronkelijke plan van de CDC en het oorspronkelijke plan van de ERC.

Parallel met de discussies tussen al deze partijen over welke strategie volgen om de nationale rechten van de Catalanen te doen respecteren, kwamen een hele reeks corruptieschandalen rond CiU aan het licht waarbij in het bijzonder de CDC en haar historische kopman Jordi Pujol in de kijker stonden. Zo inde de CDC decennia lang een "commissie" van 3% op alle aanbestedingen die gegund werden vanuit de regering van de autonome regio Catalonië. Niet weinigen zien dan ook in de late bekering van de CDC tot het independentisme een vlucht vooruit: enerzijds om haar corruptie te verhullen, anderzijds om haar de kans te geven nieuwe kleren aan te trekken om naar de kiezer te gaan met een nieuw logo en in een nieuwe formule.

De independentistische radencommunisten van de Candidatura d'Unitat Popular (CUP) werden na hun succes bij de vorige verkiezingen in 2012, waarbij ze drie verkozenen haalden, wel uitgenodigd om deel uit te maken van de eenheidslijst voor onafhankelijkheid maar bedankten er voor. Ze zagen het niet zitten om met het boegbeeld van de zware a-sociale bezuinigingspolitiek van de afgelopen jaren, president Artur Mas, op één lijst te gaan staan. Bovendien trok de CUP naar de verkiezingen met een programma waarin ze beloofde om bij een absolute meerderheid van pro-independentistische stemmen vanuit het nieuwe Catalaanse parlement onmiddellijk de onafhankelijkheid uit te roepen en het Catalaanse parlement dan als grondwetgevende vergadering als enige legitieme wetgevende instelling voor het onafhankelijke Catalonië te

beschouwen. De CUP is bijgevolg ook tegen het lidmaatschap van Catalonië van de EU.

In het andere kamp vonden er ondertussen ook verschuivingen plaats. Naast de historische erfgenen van het Franco-regime, de Partido Popular (PP), dook een lijst op die een soort opgefrist neoliberal programma heeft en zich zelf “de burgers”, Ciutadans in het Catalaans, noemt. Zij ontstond uit een in 2006 opgerichte actiegroep die het Spaans in Catalonië wil verdedigen. Al vlug werd Ciutadans ook Ciudadanos in het Spaans en ging de partij niet alleen pleiten voor meer liberalisme maar ook voor het terugschroeven van de autonomiestatuten onder het discours dat “alle Spaanse burgers dezelfde rechten moeten hebben”. Ze hebben niet alleen een vlotte nationale woordvoerder in de perfect tweetalige Catalaan van Spaanse afkomst Albert Rivera maar schoven voor de verkiezingen van 27 september met Inés Arrimadas ook nog eens de enige vrouwelijke kandidaat voor het voorzitterschap van de Generalitat naar voren. Het is duidelijk dat Ciudadanos over ruime financiële middelen beschikt nu veel ondernemers en buitenlandse bedrijven begonnen te panikereren over de schijnbare onmacht van de PP en de PSOE om de opgang van het althans in zijn discours anti-kapitalistische Podemos te stoppen. Pikant detail: in de krabbenmanden van het Europees Parlement zitten Ciudadanos en de CDC in dezelfde liberale fractie ALDE van Guy Verhofstadt. Tweede pikant detail: Inés Arrimadas’ vaste vriend is het ex-CDC-parlementslid Xavier Cima.

Na de voorbije gemeenteraadsverkiezingen, die voor een kartel tussen onder meer Podemos - Podem in het Catalaans-, de Catalaanse versie van de Spaanse eurocommunisten Esquerra Unida i Alternativa (EUiA) en de eco-socialisten van Iniciativa per Catalunya Verds (ICV), een groot succes was in onder meer Barcelona, werd er besloten met min of meer hetzelfde kartel ook aan de nationale verkiezingen deel te nemen onder de naam Catalunya Si que es Pot (Catalonië, Ja we kunnen). Zij houden vast aan de eis voor het organiseren van een referendum over de toekomst van Catalonië waarin alle opties voorliggen maar in overleg en met goedkeuring van de Spaanse regering. Maar voor Catalunya Si que es Pot was de inzet van de verkiezingen niet in de eerste plaats de institutionele toekomst van Catalonië of zelfs het recht op zelfbeschikking maar de beoordeling van de voorbije beleid van de regering Mas.

Dat was ook de bedoeling van de Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC), lid van de confederatie van sociaal-democratische partijen in de Spaanse staat waarvan de PSOE de grootste is. Daarnaast is de PSC voorstander van de omvorming van de Spaanse staat tot een structuur zoals de Belgische staat met zowel federale als confederale kenmerken en de erkenning van Catalonië als “natie” in de Spaanse grondwet, een standpunt dat niet gedeeld wordt door de PSOE.

Tenslotte diende ook de *Unió Democràtica de Catalunya* (UDC) een lijst in met een programma waarin ze opkomt voor het uitdiepen van het autonomiestatuut tot er een soort confederatie Spanje-Catalonië binnen de EU-federatie zou ontstaan. Een programma dat even logisch en duidelijk is als het confederale project van de N-VA dus.

In hun discours stelden de Spaansgezinden dat de verkiezingen voor het parlement van het Principat gewone parlementsverkiezingen waren die dus als centrale thema het beoordelen van de afgelopen legislatuur moesten hebben. De independentisten daarentegen stelden dat deze verkiezingen binnen het Spaanse wettelijke kader eigenlijk de enige mogelijke manier zijn om toch een vorm van referendum over de onafhankelijkheid van Catalonië te kunnen houden. Na de verkiezingen stellen de Spaansgezinden dat het in feite toch een referendum over de onafhankelijkheid was dat door de independentisten verloren is. Alleen de CUP geeft dat ook met zoveel woorden toe. Weliswaar met die nuance dat er wel een duidelijke meerderheid is tegen het status quo of het eventueel zelfs terug schroeven van het huidige autonomiestatuut. 47,74% van de opgekomen kiezers heeft voor pro-onafhankelijkheidslijsten gestemd. Daarvan zijn 39,54% van de stemmen naar *Junts pel Si* gegaan en 8,20% naar de CUP. 50,62% heeft voor anti-onafhankelijkheidslijsten gestemd. Daarvan zijn 24,19% naar lijsten gegaan die ofwel pleiten voor het houden van een bindend referendum over de toekomst van Catalonië (*Catalunya Si que es Pot*, 8,94%) of voor een versterkt autonomiestatuut en de omvorming van de Spaanse staat naar een pluri-nationale federatie (PSC, 12,74%) of confederatie (UDC, 2,51%). 26,43% van de stemmen zijn gegaan naar partijen die in het beste geval het huidige autonomiestatuut willen behouden of het willen terugschroeven (17,93% voor *Ciudadanos* en 8,50% voor de PP).

Verliezers:

1) *de Unió Democràtica de Catalunya, dat van de kaart geveegd wordt en zelfs niet meer in het parlement zit*

2) *de PP, die zowat de helft van haar stemmen verliest en maar één zetel meer heeft dan de CUP*

3) *Catalunya Si que es Pot met in het bijzonder *Iniciativa per Catalunya - Verds en Podemos*. ICV haalde bij de verkiezingen in 2012 alleen 13 zetels terwijl het nu samen met drie andere formaties waaronder *Podemos* in de lijst *Catalunya Si que es Pot* strandt op 11 zetels voor de hele lijst. De lancering van *Podemos* in de nationale Catalaanse politiek is één grote mislukking geworden (in tegenstelling tot de gemeenteraadsverkiezingen).*

4) *de *Convergència Democràtica de Catalunya*: CDC haalde in het kartel *CiU* ruim 40 van de 50 gewonnen zetels van dat kartel bij de verkiezingen van 2012. In het kartel *Junts pel Si* haalt de CDC maar 30 zetels meer.*

5) de lijst Junts pel Sí, die gehoopt had om met haar lijst een absolute meerderheid te kunnen halen in zetels maar strandt op zes zetels daarvan verwijderd (62 terwijl ze er 68 van de 135 zou moeten hebben).

Winnaars:

1) Ciudadanos dat "uit het niets" 25 zetels haalt en de PP langs rechts totaal in de gracht rijdt.

2) de CUP, die van 3 zetels behaald in Barcelona naar tien zetels gaat waarvan er drie gehaald worden in de drie andere provincies van het Principat (Girona, Lleida en Tarragona, de meest Spaans gezinde). Daarmee consolideert de CUP zich in het hele Principat.

3) de PSC, die vreesde voor een tsunami van Podemos (Catalunya Si que es Pot) maar zich goed weet te handhaven.

4) de ERC, die status quo blijft op 21 verkozenen terwijl het wellicht veel kiezers verloren heeft aan de CUP maar anderzijds wellicht ook veel kiezers van CDC en ICV gerecupereerd heeft.

In de gegeven omstandigheden ligt de sleutel voor het vormen van een independentistische regering in het parlement van de autonome regio Catalonië in de handen van de CUP. De CUP erkent dat doordat er in stemmen geen meerderheid is voor het onafhankelijkheidsproject zonder bijkomend referendum er geen draagvlak is om onmiddellijk de onafhankelijkheid uit te roepen en dat de verkiezingen als een referendum over onafhankelijkheid eigenlijk verloren zijn. Ze stelt dat er wel een volstreekte meerderheid is opdat de Catalanen (van het Principat) zich zouden kunnen uitspreken over hun toekomst (dus voor het recht op zelfbeschikking): Junts pel Si, CUP en Catalunya Sí que es Pot (met o.a. Podemos), dat pleit voor een constitutioneel proces en een bindend referendum in het Principat. Vandaar dat CUP met Junts pel Sí wil samenwerken om een nieuwe meerderheid in het Catalaans parlement te vormen voor de installatie van een voorlopige regering die het proces voor het uitoefenen van het zelfbeschikkingsrecht met het stappenplan naar onafhankelijkheid moet in gang zetten en organiseren. De CUP herhaalt dat ze Mas geen stemmen zullen geven om President te worden en dat Junts pel Sí maar een andere kandidaat moet zoeken die niet gecompromitteerd is door corruptie, bezuinigingen en privatiseringen.

Ten slotte roept de CUP op tot civiele ongehoorzaamheid om alle wetten die de sociale en nationale rechten van de Catalanen schenden te negeren (zowel de Spaanse, de Catalaanse als de Europese).

Colofon & **KALENDER**

Zaterdag 14 november, 09.00 u Antwerpen

Oorlog Vrede Verzet - Colloquium Eerste Wereldoorlog

Emeritus hoogleraar geschiedenis Herman Balthazar over Camille Huysmans als secretaris van de Tweede Internationale en gangmaker van de Stockholmgroep
Doctor in de geschiedenis Vincent Scheltiens over radicaalsocialistische en communistische groepen voor en onmiddellijk na de oorlog
Doctor in de geschiedenis Frans-Jos Verdoodt over de evolutie van de Vlaamse Beweging voor, tijdens en na 1914-1918.

Vredescentrum, Lombardenvest 23, 2000 Antwerpen

Prijs: masereelfondsleden 5 euro, niet-leden 5 euro
inschrijven: 03 226 36 32 of antwerpen@masereelfonds.be

17 november, 20.00 u Opwijk

VVB Opwijk: Activisme in WOI (dinsdag 17 november, 20 uur)

Voordracht door Joost Vandommele over de Frontbeweging en het Activisme tijdens de Eerste Wereldoorlog. Inkom: 2 euro

GC Hof ten Hemelrijk, bakhuis, Kloosterstraat 7, 1745 Opwijk

Info: Elise Vandervorst 0479 58 25 09 (vandervorst.elise@rago.be)

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

in voorraad:
"V-SB t-shirt"
"Vlaanderen Tegen Racisme"
"Ik ♥ van Brussel"

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :
<https://www.flickr.com/photos/v-sb>